

Editorial

Un cicle tancat. Propostes de treball renovat per a l'Esquerra Independentista

Amb l'aprovació parlamentària dels Estatuts d'autonomia (el de les Illes és totalment previsible) s'ha tancat un cicle polític i en aquests moments toca fer balanç, no sols dels diferents episodis autonòmics i concretament del de la comunitat autònoma de Catalunya, que ha acabat aquest passat mes de juny amb el conegut referèndum, sinó dels llargs mesos de gestació estatutària. Els comentaris dels mitjans de comunicació han fet la descripció general dels esdeveniments més destacats d'aquest procés, però s'han limitat -a causa de la seva ideologia plena de subjectivisme- als aspectes anecdòtics sense anar al fons de les causes dels diferents fets que han anat narrats; hem conegut, com a màxim, el perfil ideològic d'alguns personatges i les petites anècdotes tàctiques i propagandístiques dels partits.

Un balanç al fons de les coses

Què ha passat, però, en el fons? D'una manera general sembla que tot plegat es pugui simplificar explicant que s'han enfrontat les ideologies «possiblistes» (del «peix al cove») amb les més crítiques (favorables al dret d'autodeterminació, entre d'altres qüestions)... Ara bé, aquesta explicació superficial no ens ajudarà a entendre què ha passat realment en tot el període que va des de l'adveniment al declivi del tripartit, amb les vicissituds passades per Pasqual Maragall i per ERC i els seus principals líders...

Una anàlisi adequada dels interessos de les classes socials que han incidit en aquesta confrontació ens pot oferir un mètode de coneixement més clarificador que la simple

especulació anecdòtica o superficial. El fenomen de fons és que, al llarg dels debats estatutaris i de la conjuntura del tripartit, el que hi ha hagut en joc en el fons és la pugna entre diferents models de societat per al nostre país: entre un model de societat favorable a l'explotació capitalista (desigualtats socials, destrucció ecològica, control estatal sobre la població) i un model de societat favorable als interessos de les classes populars (igualtat social, equilibri ecològic, democràcia participativa).

Aquests dos models comporten polítiques concretes, oposades en diferents camps de confrontació: en la política econòmica, en l'urbanisme i el territori, en la llengua, etc. I també oposades en aspectes globals i identitaris (submissió a l'Estat en oposició al dret d'autodeterminació). Des d'aquesta perspectiva de la política real (la que afecta la població en els seus interessos quotidians) les diferències al si dels sectors dominants són, al capdavant, secundàries: el PP vol exercir el control de l'Estat d'una manera més brutal i directa; i el PSOE i CiU volen fer el mateix d'una manera més «simpàtica» i fàcil d'empassar per la població. Per a uns i altres és igualment essencial «salvar Espanya» com a estructura de control social i polític. Semblantment, l'explotació social i la depredació ecològica del PP són més barroeres; CiU i el PSOE procuren presentar una cara més amable sense canviar els aspectes fonamentals de la mateixa política pràctica.

En aquest debat d'interessos, ERC, que havia començat la primera fase del seu darrer període empassant-se molts aspectes de la

política quotidiana del PSOE, s'ha situat en el darrer tram del viatge al costat de les classes populars amb el seu rebuig a les manipulacions de l'Estatut i la seva defensa del dret de decidir... però amb el final llastimós

sumari

Un cicle tancat. Proposta de treball renovat per a l'Esquerra Independentista

pàgs. 1-2

Gradualisme sense nord

pàg. 3

La responsabilitat del liberalisme totalitari en les morts de 43 persones al metro de València

pàgs. 4-5

Eleccions al País Valencià

pàgs. 5-6

Memòries del Front Nacional de Catalunya

pàg. 7

L'alliberament de gènere al si de l'Esquerra Independentista

pàg. 8

Acte de la Campanya Diguem No i la Plataforma pel Dret a Decidir.

de no haver après la lliçó, pel fet que a hores d'ara no sap encara com orientar la seva política de futur més enllà de disquisicions surrealistes sobre possibles aliances o equidistàncies que ja no pertanyen a aquest món o sobre (quimèriques) reformes de la Constitució espanyola.

Des d'aquesta mateixa perspectiva d'anàlisi s'entén que Maragall hagi acabat «caient en desgracia», perquè quan ja havia fet la feina de presentar una cara més amable de la dominació (promeses de federalisme, projecte d'Estatut no retallat, etc.), després ja no interessava un personatge que podia mostrar dificultats per a acceptar el «pacte d'Estat» (d'Estat espanyol immobiliària, és clar) entre Mas i Zapatero, una acció antidemocràtica i contrària al dret de decidir i difícilment acceptable per qualsevol president de la Generalitat de Catalunya, però aplaudida de manera unànime i entusiasta pels portaveus de les classes dominants. El paper de Maragall ha esdevingut ja innecessari i calia, doncs, que fos retirat de la via pública. De manera semblant, el paper d'ERC s'ha fet molest per a les oligarquies, sobretot després de mostrar de manera manifesta la seva oposició a les darreres maniobres dins la política catalana.

Resultats positius i negatius

De com ha anat tot plegat se'n desprenen alguns resultats clarament negatius, com el cansament generalitzat davant uns debats polítics sovint capciosos, amb justificacions i pseudoargumentacions difícils d'empassar des de qualsevol ment no perversa ni malalta; com també la desmoralització que ha pogut produir tant la humiliació que ha s'ha exercit en diferents moments del procés des de les instàncies de poder espanyoles, com el comportament poc conseqüent dels polítics

quedés enterrat pels segles dels segles.

Però tot plegat ha tingut també aspectes positius innegables que no es poden oblidar. El més important és el debat que s'ha desplegat entorn dels drets col·lectius de la nació catalana, que si bé no ha portat a una defensa explícita del dret d'autodeterminació ha començat a obrir socialment un gran interrogant expectant sobre la conveniència de la seva reivindicació.

Un altre aspecte positiu innegable ha estat la clarificació en l'estratègia independentista, ja que s'ha demostrat la impossibilitat d'una articulació federal de l'Estat espanyol, el projecte per què havia apostat (inútilment) ERC. La via reformista cap a la independència propugnada per aquesta formació és inviable i, per tant, la tan sovint blasmada via rupturista, que no vol dir immediata, ha esdevingut l'única possible per ser un poble lliure. És precisament el fracàs (anunciat) de la via federalista cap a la independència el que explica la desorientació estratègica d'ERC en aquests moments.

Al capdavant resta el fet que el debat estatutari s'ha tancat en fals (amb un vot favorable escàs numèricament i ple de contradiccions i un ventall d'expressions de vot poc satisfactòries per als promotors del sí) i han restat encara obertes unes possibilitats importants per a l'avanç de l'autoconsciència nacional.

Propostes d'actuació

Malgrat que en la nova etapa que s'inicia hi pugui haver un reflux pel que fa a la mobilització, en aquests moments hi ha, doncs, unes possibilitats importants per a desplegar una tasca de conscienciament a fons, en extensió i en profunditat, cosa que des de l'independentisme d'esquerra no hem fet mai seriosament. L'Esquerra Independentista

catalans. Es tracta d'una dinàmica que comporta unes certes dosis de desmobilització, reacció que no desagrada als polítics que han protagonitzat el procés pel fet que voldrien que després del referèndum el debat sobre els drets col·lectius del poble català

apareix per al conjunt de la població com a una sector social valent, dinàmic, combatiu, això sí, però amb unes propostes reals d'intervenció política difícilment assumibles per sectors importants de les classes populars. Cal reconèixer, tanmateix, que en tots els anys de mobilització i debats fins a la darrera etapa que ara cloem s'ha aconseguit sembrar entre la població el dubte entorn de la bonesa del sistema polític vigent (la monarquia parlamentària espanyola), però no hauríem d'oblidar que no s'ha aconseguit mostrar amb prou força i claredat que hi ha altres camins alternatius, vàlids i útils per a modificar les condicions econòmiques, socials, culturals i lingüístiques de la vida quotidiana de les classes populars catalanes

Sigui com a resultat de la repressió intensíssima que hem patit o com a mostra d'una insuficiència política que caldria no menystenir, el fet és que hi ha encara sectors importants (més reduïts en nombre que abans, però encara importants) que només creuen en la política pidolaire de les reformes mínimes i insuficients i que no perceben el perill que pot representar per a llurs vides i per les dels seus descendents el desplegament del model de societat anhelat per les classes dominants. Encara són moltes les persones que no veuen important decidir per ells mateixos i elles mateixes ni veuen necessari de canviar un model econòmic i polític, sistema de dominació que apareix encara per a força gent com una superació respecte al règim anterior de la dictadura franquista (règim que s'exhibeix, a més, com un espantall del que podria venir si no donem tots i totes un suport unànime i acrític al sistema vigent).

Cal que des de l'Esquerra Independentista fem un esforç massiu per a fer entendre el sentit profund de la democràcia des d'un punt de vista socioeconòmic i col·lectiu. Democràcia sabem que vol dir igualtat social, que vol dir també dret de decidir. La continuïtat i l'extensió de la campanya pel dret d'autodeterminació ha de permetre reforçar la consciència popular en aquest sentit fonamental.

Des d'aquestes pàgines fem una crida a renovar una campanya profunda i extensa pel coneixement i el reconeixement del dret d'autodeterminació com a expressió del nou model de societat pel qual lluitem sectors creixents de la societat catalana. Fins que no aconseguim una penetració social suficient d'aquesta consciència política nova arreu del nostre país (arreu de tots els Països Catalans) la nostra alternativa de societat no tindrà cap possibilitat d'obtenir resultats capaços de ser tinguts en consideració en la realitat política del nostre país.

Gradualisme sense nord (nacional)...

El gradualisme dependentista en el marc de la restauració borbònica és una operació -geopolítica- d'Estat per a deslegitimar el principi de llibertat nacional, d'autodeterminació. I, en aquest sentit, cal observar els canvis formals en el context històric espanyol, que, en aquestes darrers trenta anys ha evolucionat del feixisme al despotisme «il·lustrat». És a dir, una nova forma de discurs i de pràctica política (basats en el socialpatriotisme...) que oculta les causes que expliquen la realitat social. Però per a poder comprendre aquest canvi d'estratègia política repressiva cal, també, que ens plantejem alguns interrogants, que tot seguit apuntem, per a encetar hipotètiques línies de treball formatiu i polític. Presentem, doncs, aquest seguit de factors com a document de debat prenent com a punt de referència el model de descentralització, antisobiranista, del «nou» Estatut.

a. Quina ha estat la funció -determinant- de la socialdemocràcia (=socialisme de càtedra) a l'hora de bastir un nou llenguatge polític nacional espanyol? Recuperació de dos-cents anys de temps històric perdut segons el model francès.

b. Què suposa, en aquest context al·ludit (punts a i b) l'estatut? El possibilisme significa l'afirmació del neocolonialisme polític, cultural, moral, d'una nació. De fet, l'autonomisme és l'instrument -ad hoc- essencial per a construir, de nova planta, l'Estat (espanyol). És la resposta al patriotisme franquista, cicle històric que evidencià el fracàs de l'unitarisme. Ara, aquest unitarisme ha «evolucionat» cap a la descentralització -com a divisió del treball polític- orientada des de l'Estat: el poder real. Alhora, però, la construcció del nou Estat descentralitzat suposa l'oposició a la construcció nacional pròpia.

c. En aquest sentit, el catalanisme és l'eficax mecanisme (patrioter) per a legitimar, des de la «periferia» econòmica el nou model polític (espanyol). Per exemple, el tòpic de «Catalunya, fàbrica d'Espanya».

d. L'Estat, doncs, ha après dels errors del passat i accepta, com a mal menor, que la definició de 'nació' (sic) sigui admesa en el preàmbul.

e. Per tant, assistim a una modernització del llenguatge polític (el nou 'tarannà'), de la ideologia nacional espanyola i a un desfasament de l'estratègia nacional dels catalans. La retòrica del mínim com a màxim, segons una pretesa evolució de 1979 a 2006, és típica de les colònies polítiques. Així, cal reflexionar sobre el nou colonialisme cultural, lingüístic i moral dels connacionals. No és cert que ara no existeixi a Europa el colonialisme. De fet, el concepte 'colonialisme interior' es recuperable si es vincula a la manca absoluta d'exercir el propi destí polític del país.

f. El mot 'nacional', apropiat pel socialfeixisme, o socialmonarquisme, equival a identitat política estatal espanyola. En contra del significat 'nacional', que comporta construcció política sobirana. És eficaç retornar als acords polítics mínims dels anys trenta pel que fa al punt de partença: autodeterminació.

g. Hem entrat en el laberint pactista espanyol, amb el gran desavantatge que el control del llenguatge, de la simbologia (violència simbòlica), la té l'Estat.

h. Cal insistir en la caducitat del catalanisme com a regeneracionisme polític espanyol. I posar atenció amb les vies sobiranistes que poden obrir propostes com l'Europa de l'Arc Mediterrani. La internacionalització és clau. També cal estar amatents a vies bàsiques com la del Quebec, Euskal Herria i Irlanda.

i. Cal potenciar una Plataforma o «Moviment Cap a l'Autodeterminació». Cal denunciar el gradualisme decadentista. Ara és l'hora dels pobles, no pas dels estats convencionals. En aquest sentit, i en un altre nivell interpretatiu, cal expressar la solidaritat amb moviments anticolonials com el bolivià i veneçolà. Ambdós processos esmentats expliquen que no hi ha independència política real sense independència econòmica. És una constatació del dret a decidir.

j. Les experiències valencianes i illenques -perifèria de la «perifèria»- evidencien l'urc imperialista espanyol, ara traduït en la

destrucció territorial i especulació urbanística. Això no és colonialisme?

k. L'eixida és l'enfortiment de la Plataforma pel Dret a Decidir i la CUA, l'articulació del moviment autodeterminista i la construcció de xarxes nacional-populars. Aquesta etapa significa la denúncia del sofisma que diu que si no hi ha estatut no hi ha futur. Precisament, si no hi ha estatut hi ha un futur que, per lliure (=confiança en les nostres possibilitats com a nació), possibilita (un nou possibilisme que s'orienta des de la pròpia realitat com a país!!) uns nous horitzons.

l. Cal recuperar la memòria històrica de la pròpia resistència d'alliberament: dels agermanats als maulets. Cal continuar bastint, doncs, una història nacional amb un discurs «antiperifèric»: propi. En aquest sentit la Universitat ha de recuperar la funció nacionalitzadora que a hores d'ara ha perdut d'acord a una programa formatiu tecnocràtic basat en la divisió del coneixement i potenciant-ne una concepció funcionarial. En termes generals existeix, doncs, una manca d'implicació pública de la Universitat en la defensa nacional de la cultura i de la llengua.

m. Conclusió: El pensament únic, en la campanya sobre l'Estatut ha consistit a intentar d'immobilitzar les classes populars amb el principi que el '2006' era una mena de fita insuperable. I no, aquesta fita, per dependentista, espanyolitzadora de nou tipus, no significa pas la fi de la (nostra) història... Un cop celebrat el referèndum estatutari (18-6-2006), l'alta abstenció mostra que les formes de participació de la democràcia formal també han tocat sostre en una perspectiva de curt abast: els mateixos trenta anys en què l'Estat ha imposat les condicions de contracte mercantil constitucional com marc a partir del qual cal bastir la legitimació cultural i política del sistema. Sobre aquesta estructura bascula el gradualisme...

Xavier Ferré
Santi Martínez

La responsabilitat del liberalisme totalitari en les morts de 43 persones al metro de València

Dia rere dia, ens venen el capitalisme modern com l'únic sistema eficaç que dona resposta a les necessitats de la societat. Les persones i organitzacions que defensen l'autodeterminació dels pobles, la democràcia participativa, el socialisme o el comunisme restem marginats si més no dels grans mitjans de comunicació. El resultat és una manca de debat que obliga als neo-conservadors i els seus epígons (malgrat que es disfressen de progressistes) a anar a la recerca de respostes màgiques, esotèriques i místiques quan no troben resposta dins del seu «eficaç sistema» als milers de persones mortes en accidents laborals, milers de mort/es a les carreteres, milers de víctimes per la violència de gènere i milions de morts arreu del món produïdes per la fam i la misèria exportada i mantinguda pel capitalisme i el liberalisme totalitari.

La virtut del capitalisme està en la seva suposada eficàcia econòmica. Però per a

benefici de qui i a quin cost? El capitalisme, que es fonamenta en l'explotació del treball assalariat, ha utilitzat i utilitza per a la seva expansió la guerra, la repressió, l'espoliació, l'explotació, la usura, la corrupció i la propaganda.

L'any 1988 ens van vendre, propagandísticament, la modernitat del metro a València. Callaren, però, que per a estalviar-se diners unificaren dues vies en una, fent un revolt que el temps ha demostrat assassina. Ara, el 2006, ens venen la modernitat de les Ciutats de les Arts i les Ciències i *tuti quanti*, però no han tingut temps de corregir el revolt impossible, ni aplicar els moderns sistemes de seguretat que haurien evitat les víctimes. Funcionen amb nosaltres com si fóssim conillets de laboratori. El mecanisme de recerca és el de prova i error i l'apliquen a la vida real, ja que la vida dels treballadors i treballadores no val gaire i sempre es poden substituir per altres persones, que prèviament

han forçat a immigrar. Així, quan fan una obra pública, per a estalviar-se els diners dels estudis tècnics o traçats alternatius, que no el de la corrupció, la inauguren i la quantitat de morts dirà si el nombre d'accidents és assumible o si s'han d'introduir-hi reformes.

Als llocs de treball es funciona amb el mateix criteri. Quan al parlament espanyol es discutia la llei sobre seguretat en el treball, una diputada del PP, va argumentar que una llei massa estricta ofegaria econòmicament les empreses: Quina catòlica més bona! Quina importància tenen les morts diàries en accidents laborals si les empreses continuen guanyant diners? Per això les empreses només actualitzen les mesures de seguretat quan el nombre d'accidents és propagandísticament poc defensable.

Articulen uns tipus de ciutats on fins i tot per a comprar el pa s'ha d'agafar el cotxe. Redueixen a la mínima expressió el transport públic de persones i mercaderies i ens venen la compra del vehicle privat com a la solució ideal de tots els mals que patim. Privatitzen les carreteres més importants i ens obliguen a viatjar cada dia més per a treballar, comprar o a la recerca d'esbarjo. Ens ensenyen que el guany és la velocitat i troben una nova forma de recaptar impostos mitjançant les multes. Moren milers de persones a la carretera i ens culpabilitzen per matar-nos...

Amb la violència de gènere passa si fa no fa el mateix: que s'acumulen les mortes als informatius televisius, doncs llei contra violència de gènere; que es demostra, com havíem denunciat, la seva ineficàcia, cap problema. Mentre el nombre de mortes resta en un nivell assumible, continuarà funcionant la propaganda de la modernitat de la llei. Quan el nombre de mortes torne a ocupar les pantalles de la televisió, reformaran la llei i continuarà el problema.

L'asimetria entre el primer món, el nostre, i la resta no és aliena a les polítiques

El liberalisme prioritza els interessos econòmics a la seguretat de les persones.

dels nostres governants. El PP va ficar l'Estat espanyol a la guerra de l'Iraq i el PSOE va complir la promesa electoral de fer retornar les tropes espanyoles. Però per què les manté a Afganistan? Per que les va enviar Haití? Per què continuen als Balcans? Doncs perquè mantenen fidelment el compromís amb el capitalisme mundial. I aquest capitalisme mundial genera asimetria: riquesa en uns pocs països i pobresa a la majoria; luxe i malbaratament en uns llocs, pobresa, morts i immigració a la resta.

Tot això té a veure, i molt, amb la mort de 43 persones al metro de València. Totes eren membres de la classe treballadora i estaven obligades a desplaçar-se dia rere dia per a treballar o estudiar per unes polítiques urbanístiques i de transport que no tenen en compte els interessos de les persones i sí el de les empreses. La major part de les víctimes eren dones, com som la major part de les usuàries del transport públic, la qual cosa

demonstra que l'asimetria de gènere afecta fins i tot el tipus de transport emprat per unes i els altres. I també, com no podia ser altrament, s'han vist afectades persones provinents de la immigració.

No ha sigut la mala sort la que ha privat de la vida a 43 persones. No ha sigut el destí escrit per ningú el que havia determinat aquest desastre. Són unes determinades polítiques les que determinen una forma de vida, de treball, de transport i també de morir. I hi ha responsables, que cal denunciar perquè paguen. La fiscalia hauria d'obrir una investigació i els síndics de comptes i greuges haurien de comprovar si s'han fet despeses més importants que les que suposaven incrementar les mesures de seguretat i si les inversions i les despeses públiques serveixen per a equiparar el nivell de vida del conjunt de la població o per a incrementar la desigualtat, és a dir, la pobresa d'unes i la riquesa d'uns quants.

Però no hem de fer-nos falses il·lusions. Sens dubte, hem d'exigir que els culpables concrets d'aquestes morts paguen la seva responsabilitat, perquè mentre això no passe podrem afirmar que vivim en una democràcia de molt baix nivell. Ara bé, només un canvi de tipus de societat on l'interès de la majoria siga el que guie les polítiques públiques crearà les condicions perquè els accidents evitables no es tornen com si d'una plaga bíblica es tractés.

Com a demostració del que diem només cal recordar que cada any, a l'època dels tornados al Carib, als països d'Amèrica Central i als Estats Units hi ha centenars si no milers de morts. Per contra, en un país aïllat i empobrit pel bloqueig capitalista com és Cuba els tornados se solen saldar sense víctimes mortals.

Jesús March

Elecciones 2007 al País Valencià

La cursa de les eleccions municipals i autonòmiques al País Valencià ja fa temps que va començar. En canviar el color del govern espanyol es va poder plantejar la viabilitat d'un canvi possible al palau de la Generalitat del sud. A tan llarg termini no era pas la delegació del PSOE a València qui podia llançar la cursa sense risc de caure enfonsat a mig camí, sinó que es necessitaven d'altres actors que feren de llebre en una cursa que oferia molts obstacles. L'empresari i patriota cultural Eliseu Climent va ser l'encarregat de posar lletra a una música de fil musical que va molestar a ningú: Horitzó 2007, o com fer fora el PP.

A hores d'ara la cursa està a punt d'entrar a la recta final; la llebre ha fet el seu paper, s'aparta a un segon pla i són uns altres actors els qui han agafat el relleu. A menys d'un any de la cita electoral comencen, com sempre, a aparèixer en primera pàgina els necessaris pactes entre formacions polítiques per a garantir el canvi. En aquesta ocasió les possibilitats d'acord entre EU i el Bloc són més factibles que d'altres. Les raons per què ara les direccions d'aquestes dues organitzacions es posen d'acord són les següents (tot i que n'hi podríem afegir d'altres):

a) Els aparells de les dues organitzacions

han fet els comptes després de les intencions de vots aparegudes en les darreres enquestes, que els donarien la possibilitat de tenir (teòricament) al voltant de 10 diputats/es a les Corts valencianes. En l'actualitat EU-Verds-l'Entesa en té cinc.

b) Hi ha forces de pes al si d'EU (Esquerra i País i una part dels partidaris de la coordinadora general, Glòria Marcos) que volen donar un gir a EU per convertir-la en una organització semblant a Iniciativa per Catalunya, és a dir, una organització autonomista i socialdemòcrata i deslligada d'IU, o almenys amb capacitat de decisió pròpia.

c) La possibilitat, escampada interessadament per certs mitjans de comunicacions propers al PSPV-PSOE, de la pèrdua de la majoria absoluta per part del PP en cas que EU i el Bloc vagen junts.

d) En cas que les «esquerres» tingueren majoria a les Corts, hi hauria la possibilitat d'un govern tripartit amb hegemonia del PSPV-PSOE que culminaria les aspiracions col·lectives i personals de molts dirigents d'aquests partits i ajudaria a donar estabilitat de futur al govern

de Zapatero, entestat en la reforma liberal de l'Estat espanyol.

e) Garantiria la presència parlamentària del BLOC, la qual cosa n'enfortiria l'actual direcció, ja que saben que en cas de presentar-se en solitari, la barrera del 5% els condemnaria a una altra frustració que els faria tornar a l'espiral de crisi, amb el perill gens descartable que hi haja un trencament. A més, un sector del BLOC, el BES, no descarta a mitjà termini la confluència amb Esquerra i País en un projecte que preveuen superaria l'actual estancament d'EU i el BLOC.

Dit això, el que hem de plantejar-nos és si aquests supòsits corresponen a la realitat o són merament maniobres internes d'uns i d'altres per situar-se en una bona posició per tenir una millor representació per als seus interessos. I sobretot, si aquesta possibilitat de govern de l'esquerra autonomista i espanyolista respon als interessos del poble treballador i de la ciutadania del País Valencià.

Per respondre a aquestes preguntes hem de començar per fer una anàlisi breu de la situació en què viu el País Valencià, governat des de fa algunes legislatures per un PP aferrissadament

espanyolista. Aquesta situació podem classificar-la sense exagerar-hi d'emergència nacional i social per les raons següents:

1) La Generalitat del sud es troba en fallida tècnica. No pot fer front a les despeses i el seu nivell d'endeutament supera els més vaticinis més negres.

2) El govern de la Generalitat continua practicant una política de despesa faraònica, dirigida a fer possibles els grans negocis dels seus socis empresarials de les grans construccions, la majoria alienes al País Valencià, i dels polítics corruptes de tot el ventall partidari, que donen suport i aproven els plans urbanístics d'aquestes empreses. L'altra cara de la moneda són, d'una banda, la manca d'inversions en infraestructures d'utilitat social i, d'altra, les hipoteques per a tota la vida de milers de persones, que restaran així inutilitzades per a participar activament en la vida social, ja que la por de perdre el lloc de treball i no poder fer front a la despesa de l'habitatge els fa persones submises davant tota tipus d'abusos.

3) L'acció destructiva sobre el territori ha suposat en aquests darrers anys un gran negoci molt sovint fraudulentament, per a uns pocs. La saturació de la costa amb formigó, la destrucció del paisatge i dels recursos naturals (fonamentalment l'aigua) i les agressions a les zones naturals donen una situació que sols es pot entendre com a un procés de neocolonització en què la sobreexplotació i el negoci fàcil es fa sobre terra cremada. Al País Valencià es pot parlar amb propietat d'una tercera desamortització o d'un canvi brutal en la propietat del territori.

4) La indústria autòctona, moltes vegades familiar o de dimensions reduïdes, no troba el marc jurídic i econòmic i el suport necessari per a poder enfrontar-se a la competència lleonina de les multinacionals. Aquesta situació està afavorint el tancament d'aquestes empreses i l'acomiadament de treballadors/es, política que provoca la destrucció del teixit industrial del País Valencià i la conversió del territori en un immens hipermercat a les mans de les multinacionals de la distribució.

5) L'agricultura està en una situació pareguda. Les petites i mitjanes explotacions pateixen la falta d'aigua, que es desvia a les urbanitzacions i camps de golf, però també la

manca d'uns canals de comercialització que els assegurin uns guanys suficients per sobreviure. A més, cada cop està més estès l'ús del *moobing* urbanístic per vèncer la possible resistència del llaurador a vendre les seves terres o a la requalificació perquè s'hi urbanitze.

5) Els serveis socials i públics resten relegats a l'últim lloc de les polítiques de desenvolupament i d'inversions. Els treballadors i les treballadores han de patir tant un ensenyament per als seus xiquets i xiquetes sense mitjans i en condicions precàries com una sanitat massificada i amb un desprestigi planificat, amb llistes d'espera de vora sis mesos.

Evidentment, aquesta situació ha fet que molts sectors socials continuen o comencen a enfrontar-se als polítics i al govern del PP. Així, associacions de tota mena d'afectats per les polítiques depredadores del PP s'han anat

exclusivament institucional els porta a aspirar a ser la cirereta del pastís, deixant-se voler per uns i altres en la ziga-zaga de la conxorxa del pacte, on, no cal dir-ho, tenen molt poc a guanyar; per contra, decantar-se per un treball a llarg termini de reconstrucció nacional i social en la lluita, juntament amb els sectors socials més compromesos, els produeix un cert vertigen i esgarriances pel fred que diuen que fa fora de les institucions.

L'Esquerra Independentista encara no té una veu unitària sòlida que obligue la resta de forces polítiques i socials a tenir-la en compte en la política global i, a mitja termini, només açò serà la garantia de canvi real, a condició que el nostre moviment estiga inserit en totes i cadascuna de les lluites populars i hi done suport, tot respectant escrupolosament l'autonomia d'aquestes lluites però alhora oferint-hi alternatives estratègiques. Per molt heroiques i combatives que siguin, si no configuren una alternativa global, les lluites populars resten condemnades a fer-li el llit als partits d'«esquerra» del sistema.

Així mateix, i més enllà de la il·lusió d'alguna gent que espera que la coalició siga una garantia de canvi, EU i el BLOC no volen fer del pacte una eina de participació dels sectors en lluita, ja que totes dues organitzacions tenen una concepció delegacionista i no participativa de la política. No hi ha hagut ni una proposta pública i oberta d'elaboració col·lectiva del programa, ni un compromís de seguiment de la

composició de les candidatures, ni tampoc s'han establert mecanismes de revocació dels càrrecs que no complisquen els acords. Si hi haguera veritablement una voluntat d'impulsar la participació dels sectors en lluita, encara hi seríem a temps.

Mai els acords merament electorals poden ser una alternativa real a les reivindicacions justes del Poble, ni els interessos dels polítics «professionals» no poden situar-se per damunt dels interessos populars. Només una unitat que es base en el suport i en la presència real dels protagonistes, el poble treballador en lluita, en l'elaboració de les alternatives i el control dels possibles governs donarà sentit als interessos populars. En definitiva, la construcció de la Unitat Popular és l'únic camí per acabar amb les polítiques de la dreta i la colonització del nostre territori i per defensar la nostra identitat com a part important de la nació catalana.

Toni Infante
Toni Terrones

Manifestació de la Plataforma «Compromís pel Territori».

organitzant arreu del País Valencià. És veritat que encara és necessària una major mobilització i, sobretot, més organització i coordinació de les lluites, però és indubtable que hi ha una actitud decidida a portar endavant la defensa del nostre País i dels interessos populars.

Aprofitant aquest rebuig cada vegada més conscient de la població, la delegació del PSOE al País Valencià vol presentar-se com a la solució al desfici actual. La realitat, però, és que les polítiques del PSOE i del PP es diferencien en poc més que en l'elecció del grup o sector empresarial que tindrà més benefici en l'explotació sense pietat del nostre treball i les nostres riqueses. Les ganes de governar i, per tant, d'obtenir-ne els beneficis consegüents els ha portat a ser els principals defensors de l'acord EU-BLOC; saben que, finalment, amb uns càrrecs no massa importants en el govern, obtindran el suport dels aparells d'aquestes organitzacions.

Pel que fa a ERPV, cal dir que es troba en terreny de ningú: decantar-se pel camí

Memòries del Front Nacional de Catalunya (Cavalcant damunt l'estel)¹

Aquest llibre recull l'experiència del pas pel FNC de vint-i-sis militants de l'organització, experiències emmarcades dins del context de la història d'aquesta organització, sense el qual resulta difícil d'entendre-les.

El període de temps tractat abasta des de la immediata postguerra fins a la transició. El FNC es forma a París el maig del 1940 com una organització patriòtica resistent, un front antifranquista que agrupa els diferents sectors de l'independentisme. Així, integra fonamentalment militants d'Estat Català, de Nosaltres Sols i de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC).

El 23 de novembre de 1943, la Brigada Político Social (BPS) deté una setantena de militants del FNC i són acusats de: *delito de espionaje y actividades subversivas*.

El FNC col·laborarà amb els aliats durant la II Guerra Mundial en tasques d'espionatge, de recuperació d'aviadors abatuts en territori ocupat i de pas de frontera de persones perseguides pels nazis. Per la seva lluita al costat de la resistència francesa, nombrosos militants del FNC foren condecorats pels aliats després del 1945.

Fins al 1946 aquesta organització tindrà dues branques, la política i la militar, i durà a terme a l'interior de Catalunya un treball d'organització i propaganda, en defensa de la identitat nacional catalana davant de l'intent de genocidi franquista. Tindrà delegacions a França, Amèrica (les comunitats catalanes) i Anglaterra, amb el Consell Nacional de Catalunya, (1940-1945) liderat per Carles Pi i Sunyer, que situarà el dret a l'autodeterminació com a eix de la política catalana de l'exili.

El 1968, un sector del FNC, que agrupa va sobretot per militants joves de la secció universitària, abandona el partit i forma el Partit Socialista d'Alliberament Nacional, el PSAN. El 1969 el FNC participà en la primera estructura unitària, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya (CCFPC), dins la qual impulsà

la creació de l'Assemblea de Catalunya (1971). El desembre de 1975, el FNC és cofundador del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, que establia converses amb Josep Tarradellas per tal de formar un Govern provisional. Finalment, el 1990, els militants del FNC s'integraren a ERC.

Per a mi, el record d'aquells anys de lluita i d'esperança es manté molt viu en la meva ment. Potser perquè el relat de la meva petita història i la dels meus companys és un element de dignificació personal que em permet d'anar amb el cap ben alt, conscient que, com molts d'altres, no hem claudicat a canvi de privilegis, beneficis econòmics ni canongies. Rememoro amb enyorança i il·lusió aquells anys, quan amb l'empenta de la joventut, la flama de la lluita per la llibertat del nostre país abrusava i guiava les nostres vides.

Volíem ser una mescla de Francesc Macià, de Salvador Seguí (el Noi del Sucre), de Daniel Cardona, i recuperar el sacrifici de Lluís Companys, i teníem una extraordinària admiració pel Che Guevara, els guerrillers vietnamites i la revolució algeriana. Anàvem a contracorrent de tot el que estava establert, en aquest cas d'una dictadura que després del Pla d'Estabilització del 1959 havia fet una obertura econòmica, però que mantenia amb l'ajut de l'església, la policia i l'exèrcit una repressió constant i despietada contra la dissidència i una censura ideològica de caire inquisitorial.

Avui sembla que només existeixi el present i gairebé ningú vol recordar aquelles històries fetes d'il·lusió, de sacrifici de por i d'heroisme (el pacte de la transició vol esborrar aquest passat incòmode i els crims franquistes). Moltes d'aquestes històries dormen en els records de la memòria, enmig de proclames, octavetes i revistes clandestines esgrogueïdes pel pas del temps, raó per la qual per saber la veritat de la transició i del franquisme cal treure-les de l'oblit.

La nostra història, quan érem «nosaltres», es va desenvolupar al marge dels condicionants de la realitat, perquè no ens

volíem rendir a la realitat d'un poble vençut, d'un poble que tenia els seus intel·lectuals a l'exili i els seus quadres polítics a la presó o enterrats al Fossar de la Pedrera, a Montjuïc.

Volem que aquests retalls d'història personal contribueixin a la comprensió de la història general del nostre poble, d'un període força desconegut i poc estudiat. El llibre que comentem vol ser sobretot, a més d'un exercici de recuperació de la memòria, un homenatge a aquells militants anònims, a aquells petits herois de la quotidianitat que amb el seu sacrifici gris i silenciosos feren possible una resistència que, sense grans pàgines heroïques, plantà cara de forma coratjosa i tossuda als botxins de la nostra terra, que ens volien fer desaparèixer com a classe i com a nació.

Dels tres companys que passarem per la presó, en Carles Castellanos ha esdevingut un referent per al moviment independentista, que ha passat altres vegades per la presó i ha fet llargues estades a l'exili; en J. Ferrer Mallol es retirà del treball polític; i jo segueixo a cavall de l'estudi de la història i de la seva construcció.

Cada vegada tinc més present aquella citació de Bertolt Brecht que diu: «Hi ha homes que lluiten un dia i són bons. N'hi ha d'altres que lluiten un any i són molt bons. N'hi ha que lluiten molts anys i són encara millors. Però n'hi ha que lluiten tota la vida. Aquests són els imprescindibles...».

Fins aquí el fil conductor del text que es desgrana al llarg de les pàgines del llibre, que acaba amb l'homenatge que el Govern de la Generalitat va retre als militants del FNC el 6 de juny del 2005. Una breu biografia de cadascun dels col·laboradors del llibre i la bibliografia consultada clouen el text.

Agustí Barrera

NOTES

1 Diversos autors (2006) *Memòries del Front Nacional de Catalunya (Cavalcant damunt l'estel)*. Barcelona, Arrels editors. 234 p.

L'alliberament de gènere al si de l'Esquerra Independentista

Per tercer any consecutiu, una delegació de l'MDT ha assistit a les jornades organitzades per l'Esquerra Abertzale «Ezkerra Europan-Sokoa III», celebrades a Eibar el propassat 15 i 16 de juny i en les quals durant dos dies s'han debatut diferents ponències relacionades amb les lluites polítiques de l'esquerra a Europa. A les jornades hi han participat diferents delegacions de tot el continent europeu (Noruega, Irlanda, Escòcia, Bèlgica, Còrsega, Sardenya, Itàlia, Estat francès, Castella, Bielorrússia, Països Catalans...) i, també, d'altres continents (Bolívia, Palestina, Colòmbia...).

Aquest any, un dels eixos temàtics de les discussions ha estat «La necessitat d'una estratègia feminista en els projectes d'esquerres». La ponència, presentada per la responsable de l'àrea de la dona de Batasuna, Joana Regueiro, recollia una anàlisi descriptiva del model patriarcal en la societat neoliberal, identificant els pilars del model patriarcal i les raons que obliguen l'esquerra a assumir el compromís amb la lluita feminista. Aquesta ponència desenvolupava propostes per a l'assumpció de la perspectiva feminista al si de l'esquerra, entenent que no podem considerar-nos d'esquerres i assumir que el fet de ser socialistes ja implica assumir el discurs feminista, sinó que cal fer un salt qualitatiu

i anar més enllà, fent del discurs feminista un eix que vertebrï la lluita i el discurs diari. Altrament, només estarem posant un pedaç que ens aboca a perpetuar el sistema patriarcal.

En aquesta línia, les resolucions aprovades per totes les delegacions presents recullen la necessitat de crear aliances feministes entre les dones d'esquerres, que impulsin l'anàlisi de la participació de les dones i els mètodes de treball en les organitzacions de l'esquerra, així com aliances entre el moviment feminista i l'esquerra. En definitiva, del que es tracta és de dur la temàtica feminista a primer pla i evidenciar, tal com ja vam plantejar i recollir en les ponències de la darrera Assemblea Nacional de l'MDT, que la lluita feminista ha de ser un eix del projecte estratègic de l'esquerra i contemplar iniciatives feministes (impuls d'una organització de dones) en tots els àmbits de lluita i de la societat.

Ara, doncs, el repte que se'ns planteja com a dones, militants d'esquerres, i com a organització, és com dur a la pràctica aquests pressupòsits. Des d'aquest punt de vista, cal valorar com a un pas endavant el fet d'haver-nos trobat i discutit amb diferents organitzacions, donat que així hem iniciat un primer pas en la coordinació de les dones que han assistit a aquestes trobades, la qual cosa permetrà la creació d'una xarxa d'intercanvi d'informació i debat amb vista a futures accions conjuntes en properes trobades i d'altres àmbits de treball conjunt.

Assemblea de Dones de l'MDT

Ha escrit en aquest número: Xavier Ferré, Santi Martínez, Jesús March, Toni Infante, Toni Terrones i Agustí Barrera, Assemblea de Dones de l'MDT.

La Veu del Moviment de Defensa de la Terra es fa responsable de l'opinió de tots els articles signats.

Composició: P. J. Sala

